

[Veistrup.]

tid for givet, at det ikke var det centrale i Spørgsmaalet for den højtærede Minister ved Fremsettelsen af Forslaget, men at det var ganske andre Hensyn, der gjorde sig gældende. Imidlertid udviklede Sagen sig derhen, at man, særlig fra Venstres Side, syntes at mene, at skulde der være Tale om at gennemføre et saadant Forslag, maatte der en eller anden særlig højtidelig Lejlighed til, Grundlovens 80-aarige Fødselsdag var ikke tilstrækkelig; der maatte en større Festlighed til, f. Eks. for en højtstaaende Person, eller en eller anden stor politisk Begivenhed, en Jubilæumsfest maaske, som kunde fejres, for at man overhovedet skulde kunne gaa til Foranstaltninger som disse. Det ærede 14de Medlem for 5te Kreds (Bækgaard) brugte netop det Udtryk, at en saadan Festlighed vilde faa større Festivitas i det Øjeblik, et Lovforslag som dette vedtoges. Jeg har aldrig rigtig kunnet forstaa hele denne Opfattelse, for hvad vil det sige? Det vil i Virkeligheden sige, at man ønskede, at alle de Mennesker, der var kommet ind under Fattiglovens Bestemmelser, skulde være med til at danne Staffage, om jeg saa maa sige, for de Festligheder, der afholdtes under den ene eller den anden Form. Det var ikke just de fattige, man havde Blik for, det var mere Festen, man havde for Øje. Jeg tror, man her gør sig skyldig i en Forveksling af Aarsag og Virkning. Det centrale i dette Spørgsmaal forekommer mig at maatte være de fattiges Stilling; det bør ikke være afgørende, om der afholdes en eller anden Festlighed her i Landet, som man kan benytte som Anledning til at eftergive de Mennesker, der har modtaget Fattighjælp, denne Hjælp. Det forekommer mig i hvert Fald at ville være rigtigt at se bort fra Festlighederne og gennem Eftergivelse af den Fattighjælp, de paagældende har nydt, søge at skabe Fest indenfor de fattiges Hjem. Det er et Spørgsmaal, om det ikke er nok saa klogt først og fremmest at have Opmærksomheden henvendt paa Forholdene i de fattiges Hjem i Stedet for at tænke paa, om der nu var en eller anden festlig Lejlighed, man kunde benytte som Anledning til at eftergive Hjælpen.

I det Lovforslag, som her foreligger, ser jeg netop en Bekræftelse paa, hvad jeg nys har sagt, og paa, at dette ogsaa er den højtærede Ministers Opfattelse. I øvrigt beder jeg ærede Medlemmer tænke over saavel de Tal, som er fremført af den højtærede Socialminister ved Fremsettelsen

af Forslaget, som over de Tal, der findes i Bemærkningerne til Lovforslaget. Det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Andrea Brochmann) var inde herpaa og gjorde opmærksom paa — jeg skal blot nævne et eneste Tal —, at ikke mindre end ca. 53 000 Hovedpersoner — jeg understreger, at det er Hovedpersoner — i Løbet af det sidste Aar har modtaget Fattighjælp med Fattighjælps Virkning. Dette Tal giver efter min Mening et forfærdende Indtryk af de Forhold, der har hersket under den økonomiske Depressionsperiode, som vort Samfund har været inde i, og i hvilken ikke alene Udgifterne til Fattigvæsenet, men ogsaa Hjælpekasseudgifterne er steget ganske overordentligt. Det viser, hvilken mægtig økonomisk Krise vi har været inde i. Ingen kan tvivle om, at der mellem de ca. 53 000 Hovedpersoner, som sidste Aar modtog Fattighjælp, er en hel Del hæderlige Mennesker, der har anstrengt sig af yderste Evne for at holde sig fri af det offentlige Fattigvæsen. Men Fattigloven tager intet Hensyn dertil, den spørger ganske simpelt: Har du nydt Hjælp i Henhold til de Bestemmelser, der findes i Loven? — ikke om noget som helst andet. Derfor ønsker jeg denne Fattiglov stødt til Hvilte hurtigst muligt, thi den forekommer mig at være et Torturretskab overfor alle hæderlige fattige i dette Land. Jeg nærer derfor ingen Betænkelighed ved at gaa med til et Forslag af den Karakter, som der her er Tale om. Jeg tør frit lægge Afgørelserne i Kommunalbestyrelsernes Hænder. Jeg tror, at ingen bedre kan skønne over disse Forhold end netop Kommunalbestyrelserne. I den senere Tid taler man ikke saa sjældent om en Lysning i Erhvervslivet, og faktisk er der en Lysning. Selv om der er kastet adskillige Skygger over vort Samfund i den seneste Tid, er det ikke først og fremmest de Mennesker, som er under Fattigforsørgelse, der er kastet Skygge over. Der er en Lysning i Erhvervslivet, og det er da naturligt, at man spørger: Skal de Mennesker, som paa Grund af Forholdenes Magt er kommet under Fattigforsørgelse, men nu er gaaet ind i hæderligt Arbejde i Kraft af denne Bedring herhjemme, slæbe Fattiglovens Stempel med sig ind i Fremtiden og ikke regnes med til de agtværdige Borgere? Det forekommer mig, at dette er det store Spørgsmaal, og jeg spørger ærede Medlemmer af dette høje Ting: Kan man gaa ind i disse bedre økonomiske Forhold med Arbejde til forhaabentlig en Del af de paagældende Mennesker og samtidig lade dem beholde Fattig-